

Blog 124: Elsa praktijken

Een wijze vrouw zei ooit; laat het los, laat het gaan. Hoe fucking irritant dat stomme liedje ook was, elke dag wat je hebt met de monsters staat dat eerste zinnetje centraal. De eerste jaren heb je er geen erg in, maar bij mij komt de tijd wel dichterbij. Dichterbij en eerlijk gezegd maakt het me bang.

Het begon met zelf naar de speeltuin, zelf naar school fietsen, zelf thuis blijven terwijl ik boodschappen doe, elke stap is er een die je onbewust zet om los te laten. Hoewel dit slechts kleine stapjes zijn, zijn ze kapot spannend, maar dat zijn kleine dingetjes. Ze zijn geen uren alleen. Ook een voorbeeld van het Let it go gebeuren is school. Je laat ze daar, vol vertrouwen in iedereen met wie ze in aanraking komen. Eerste dag is vaak een dingetje maar je doet ze allemaal omdat het er nou eenmaal bij hoort. Ik als gescheiden ouder heb al te maken met wat loslaatgebeuren, ik bedoel, ik zie ze 12 dagen niet en in die tussentijd spreek ik ze minder vaak dan ik zou willen. Maar toch, wat ik nu met Rani beleef is anders. Ik zie het ook anders. Ik zie het met trots en angst tegemoet. Bang haar los te laten, trots haar los te kunnen laten. Ik zoek mij een ongeluk naar hoe dat moet, maar stiekem gaat het een beetje vanzelf. Ik weet dat ik een hoop zucht, zeur en droom over de monsters en elke ouder doet de opvoeding zodanig dat het een stabiele basis vormt voor een zelfstandig bestaan. Wat ik zo schokkend vind is dat het zo idioot snel gaat. Kinderen lijken wel steeds jonger oud te worden. En dan heb je Rani.

Rani heeft de laatste tijd minder behoefte mij aan de telefoon te horen. Hoewel ik altijd tegen al onze monsters zeg dat hun wil ook belangrijk is, ik bedoel, als je geen zin hebt dan hoeft het niet, brak mijn hart de eerste keer dat ze zei geen zin te hebben om met mij te bellen. Ik accepteerde haar nee maar binnen ging ik kapot. Mijn meisje wilde niet praten. Allerlei drama's en nachtmerries schoten door mijn hoofd heen, depressie helpt dan niet bepaald mee, maar in de veronderstelling haar hiermee wat los te laten ging ik door. Door met praktiseren welteverstaan. Straks, over nog maar 3 jaar, gaat ze naar de eerste van de middelbare school. Ik heb het er vaak over met Miranda over hoe dan om te gaan. Er staan een omgangsregeling maar hoe belangrijk is die dan nog? Terwijl ik mij neerleg bij het idee wat is ontstaan, ontstaat er een dikke brok in mijn keel over het idee. Het plan is dat wanneer Rani naar de 1e gaat, zij niet

meer moet komen, maar mag, en dan zelf. Ik vind dat heftig. Als ze in de 1e zit is Rani 11 jaar. Jong, maar wel in de 1e en dus andere prioriteiten. Ze zal eigen kring om haar heen hebben en ik ben daar hopelijk nog wel belangrijk in maar wel minder dan toen ze 3 was. Ik kan en wel haar dan niet meer verplichten om het weekend met papa en haar broertje en zusje in de auto te stappen. Niet alleen niet om het praktische, maar ook omdat ze haar eigen shizzle heeft. Dat wordt een hele dikke vette loslaten.

Ik gedraag mij er cool onder, maar ben het niet. Ik zie als een baksteen op tegen het gesprek waarin ik haar wil aangeven niet meer te moeten maar te hoeven, haar een huissleutel te geven zodat ze kan komen wanneer ze wilt en tegelijkertijd haar te melden dat ik haar minimaal wel een weekendje verwacht. Al komt ze op zaterdag aan en gaat ze zondag weer terug. De trotse angst benauwd me, bekneld mn gevoel en ik kan amper normaal mee omgaan. Ik weet dat het moet, het zal ook absoluut gaan gebeuren, maar ik ben zo bang voor het gat wat ze achterlaat. Hoe ver weg het ook nog is, breekt het gehaaste leven dit wel op. Tuurlijk geniet ik van de tijd die er nog is, maar is het dan zo geforceerd genieten of speelt m'n gedachte met mijn hart? Kun je ooit klaar zijn voor dit moment als ouder en hoe ga je er mee om? Voelt het zo zwaar of til ik verkeerd?

Het is lastig te bepalen, maar waarschijnlijk komt het allemaal toch neer op drie simpele woordjes; fuck die shit....da's hetzelfde als Let it go maar het klinkt gewoon anders. Ik laat het maar gaan hopende dat de angst zich toch weer omzet in trots. Trots op het meisje.

Let it go.